

Vörös István

Micsoda rend

*Mért félek az erdőn?
Állítólag már volt olyan,
aki az erdei úton magával
találkozott szembe. Hajlott
hátú remete jött, fölemelte
tekintetét, ismerd meg önmagad,
mondta, de sokáig nem ismert
rá. Te még mindig
itt vagy? Feléje suhintott
botjával és mindketten futásnak
eredtek.*

*Állítólag már volt olyan,
aki az erdei úton magával
a tökéletesen mással találkozott.
Épp annyi idős volt, mint ő.
A haja, a szakálla, a szemüvege
azonos. A szíve jobb oldalon
található. A mája balra. Micsoda
rend.*

*Mért félek az erdőn? A vadászlesben
szarvas ül. Távcsöves puskán
át követi utam. A felszálló
légáramban kitárt szárnyal
keringenek a barátaim. Árpád
héja, István sólyom, János
holló. És Zoltán és Tibor
és Krisztián és Gábor. És mind
a többi madárfajta. És Zsófi
és Laci és Vera és Judit. Galambok,
fecskék, rigók. Minek soroljam?
Őrök jöttek értük. Égi
börtönőrök, fekete angyalok
szájkosárban. Mért félek
az erdőn? Hogy olyasmit
is elveszthetek, ami nem is
az enyém.*

Nyugalom az erdőn

*A vadászlesben egy őz. Neve
Ágnes. Távcsövön figyel
a gidákat. Az ember, ha
meglátja őket, riadtan menekül.
Lihegve a völgybe ér, bámulja
az elszáguldó vonatokat.
Az expresszen tevé utazik és zebra.*

*A gyors zsúfolva macskával,
vaddisznóval. A személyvonaton
kacsa- és tyúknép csipeget
a táskájából kukoricát. Az ember
átkel a töltésen. Guggolva iszik
a Dunából. Egy arra sodródó*

*uszedékfa lerántja az olajos
mélybe. Az ember megfog egy pontyot.
Nézi benne magát. Csupa buborék*

*az élete, látja. A vadászlesben
két őz ül. Távcső nélkül figyelik*

*a piros tölgycsírákat. A fák
lombját átfesti a lenyugvó
nap barnája. A horizonton
madár csapat. Nem távolodnak*

*és nem közelednek. A vadász-
lesben négyen ülünk. Ágnes,
Mihály, Karolina meg István.*

A megvalósulás fokai

A filozófus az erdőben bolyong.

*Látja, hogy nincs teste, és tudja, hogy az
nem jó. A túlvilágon nincs más, csak személy –*

*a megvalósulás különböző fokain. Itt meg
sziklás föld, árvalányhaj, tintagomba,
gyanúsán mozgó galagonyabokrok.*

*Most a szörmék megtámadják
a szót. Mintha egy haragos borz
töme-zúzna az erdőn. Mintha egy mókus
elhordana minden termést a másvilágra.*

*Mintha egy kánya keringene, aztán
fölkapná a hegyet a levegőbe.
Lent alagút alagút után nyílna,*

*míg egymásba nem omlának.
Sínen érkezne meg a kék szín.*

Pislogna egy tengerszem.